

27. **Resolves.** — 1° Peccant graviter habentes curam animarum, non tantum si sine ratione ministerium suum denegent, sed etiam si se morosos et difficiles saepe praebeant; quia sic fideles a Sacramentis deterrent, et res eodem recidit, ac si Sacramenta denegarent.

2° Mortale tamen non est, uni vel alteri aut eidem semel vel iterum citra necessitatem petenti Sacramentum Poenitentiae vel Eucharistiae denegare; quia damnum facile reparari potest, nec subditus ideo graviter invitatus censetur.

3° Si subditi irrationabiliter petant, nullum est peccatum. Hinc non tenetur parochus quotidie cum scrupuloso vel devotulis tempus terere, cum tam frequens confessio istis non expediat, nec ipsi ius strictum ad absolutionem tam frequentem habeant.

4° Si Parochus idoneos habeat Vicarios, non tenebitur adeo rigore confessiones subditorum excipere; debet tamen fidelibus ipsum nominatim requirentibus satisfacere, nisi aut impeditus sit, aut poenitentes libenter alium Confessarium sint adituri.

5° Peccant graviter, generatim loquendo, curam gerentes animarum, qui subditorum confessiones excipere nolunt, nisi paucis diebus intra mensem determinatis; quia in causa sunt cur fideles in statu peccati diu remaneant, et a Sacramentis suscipiendis arceantur. — Vide S. Lig. n. 58., et alibi passim.

Vide plura, ubi de singulis Sacramentis; et recale dicta de officio Parochorum in Tractatu *de Statibus*, Tom. 1. n. 1063. et seqq.

§. II. *De obligatione denegandi Sacramenta indignis petentibus.*

28. **Principium generale.** — Minister tenetur sub gravi, *per se loquendo*, Sacramenta indignis denegare, quia lex naturalis obligat dispensatorem ad bona Domini fideliter et iuxta eius voluntatem dispensanda; porro voluntas certa Christi est, ut Sacramenta indignis non conferantur, iuxta illud Matthaei 7. 6.: *Nolite dare sanctum canibus, neque mittatis margaritas vestras ante porcos.*

29. **Regulae speciales.** — *Regula I.* Peccatori *publico*, sive occulte sive publice petenti, denegandum est Sacramentum; quia nulla ratio adest, cur regulae generali exceptio fiat; imo grave scandalum fidelium ex sacramentorum concessione sequeretur. — S. Thom. p. 3., qu. 80., art. 6. — S. Lig. n. 44.

Regula II. Peccatori *occulto*, *occulte* petenti, pariter negandum est Sacramentum; quia reverentia erga Sacramentum, et charitas proximi in his adiunctis hoc postulant. — S. Thom. p. 3., qu. 80., art. 6. — S. Lig. n. 50. — Salmant., etc.

Regula III. Peccatori *vere occulto*, *publice* petenti, non est denegan-

dum Sacramentum. Ratio deducitur ex incommodis, quae sequerentur ex Sacramenti denegatione; orirentur enim scandala et perturbationes in Ecclesia, et praesertim fideles in suspicionem adducti, ne a Sacramentis prohiberentur, ab ipsis recederent. — *Ita omnes cum S. Thom. p. 3., qu. 80., art. 6. — S. Lig. ibid.*

Confirmatur ex *Rituale Romano, de Euch.*, ubi haec leguntur: *Occultos peccatores, si occulte petant et eos non emendatos agnoverit (Minister) repellat; non autem si publice petant, et sine scandalo illos praeterire nequeat.*

30. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *Quandonam censeatur peccator PUBLICUS seu NOTORIUS vel OCCULTUS; aut OCCULTE petens Sacramentum?*

Resp. 1° Peccator *publicus* ille dicitur, cuius crimen vel pessima vita communiter cognoscitur. Quod si infamia eius nondum venerit in communem notitiam, ita tamen cognoscatur, ut celari amplius non possit, dicitur peccator *notorius* (14); si vero absit periculum ne improbitas nota fiat, peccator *occultus* nuncupatur.

Resp. 2° Peccator *occulte petens* dicitur ille, qui reperitur solus cum Ministro vel paucis aliis, quorum merito nulla habeatur ratio, ut sunt pueruli etc. Secus publice petere censetur.

QUAER. 2° *An sit negandum Sacramentum indigno publice petenti, cuius crimen est notorium quidem, sed nondum publicum?*

Resp. Neg., iuxta sententiam probabiliorem, quia non potest dici adhuc peccator *publicus*; insuper variis incommodis obnoxia esset denegatio. Imo probabilius non esset denegandum Sacramentum, etiamsi plerique ex praesentibus crimen noverint, quandoquidem non est simpliciter *publicum*. — S. Lig. n. 45. (15).

(14) Complecti hic A. videtur notorietatem tum *iuris* tum *facti*. Nam si de hac postrema tantum sermo sit, *notorium a publico*, et quidem latissima huius vocis acceptione, non differt. Vid. Reiffens. lib. 5. tit. 1. n. 243. Notorietas vero *iuris* evenire potest sine notorietate *facti*; et tunc non noscitur ut *publicus* peccator, v. gr. damnatus ob crimen aliquod occultum a secreto S. Inquisitionis tribunali.

(15) Auctor allegat S. Alphonsum; sed reipsa S. Alphonsus de alia disserit hypothese. Nam Gury de crimine disputat quod sit *notorium*; *notorium* autem definit, quod celari amplius non possit. Contra S. Alphonsus agit de peccatore,

cuius peccatum non sit simpliciter publicum, et publicum (lib. 6. n. 44.) dicit, cum crimen est notorium.

Ad quaestionem vero, *an sit negandum sacramentum peccatori, cuius peccatum non sit simpliciter publicum, sed notum sit plerisque ex praesentibus, non autem omnibus*, sic respondet: *Adsunt tres sententiae. Prima cum Coninck (De Sacram. Q. 80. n. 29.) affirmat: quia respective ad hos peccatum videtur esse publicum. — Secunda cum Suarez (In 3. Part. disp. 67. sect. 5. vers. Dico secundo) et Bonac. probabilius negat; quia petens adhuc possidet famam respective ad omnes, qui eius*

31. QUAER. 3° *An denegandum sit Sacramentum peccatori, quando crimen eius non est publicum ubi petit, publicum tamen est alibi?*

Resp. Neg. saltem *probabilius*; quia ex una parte ministrando ei Sacramenta non adest aliorum scandalum, et ex altera parte si denegaretur, ea nascerentur incommoda atque damna, quae ex denegatione peccatori occulto facta proveniunt. — S. Lig. n. 46., *et alii communius*. — Secus vero dicendum, si notitia illius criminis facile sit in eum locum perventura. — S. Lig. *ibid.* (*).

QUAER. 4° *An liceat simulare administrationem Sacramenti, ne indigno conferatur?*

Resp. Duplicem simulationem distinguunt Theologi: aliam *formalem*, qua Minister directe intendit decipere; aliam vero *materialem*, qua quis non intendit directe decipere, sed ex alio motivo ad simulandum inducitur, v. gr. si gravi metu cogatur, etc.

crimen ignorant. — *Tertia cum Diana et Croix* (lid. 6. p. 1. n. 139.) *dicit negandum, si ex praesentibus tantum unus vel alter vir probus ignoret, qui putatur non evulgaturus; et haec est satis probabilis iuxta dicta* lib. 3, n. 973. Postremam autem hanc resolutionem Croix sumpsit ex Dicastillo (*De Sacram.* Tract. 1. disp. 3. dub. 12.), in eaque nihil habetur nisi limitatio quaedam sententiae Suaresii. Caeterum postrema S. Alphonsi verba adhuc evidentius ostendunt quaestionis discrimen a quaestione Gury. Supponitur enim inter paucos praesentes ignorare crimen unus vel alter, qui probus sit, et qui secretum servaturus putetur. Quocirca S. Doctor lectorem remittit ad eum locum, ubi quaeritur, an graviter fama laedatur, si cuiuspiam crimen uni vel alteri viro probo reveletur. Haec autem conditio abs re quaeritur in hypothesis Gury, qui supponit, crimen alioqui celari non posse.

(*) Quaesitum est, quid faciendum, si sacramenta petant, qui *notorie* in ecclesiasticas inciderint censuras. Et primo quomodo se gerere debeant Parochi cum his in celebratione matrimonii. Respondit s. Poenit. 10. Dec. 1860. « Curandum pro viribus, ut ecclesiasticis censuris innodati

debito modo cum Ecclesia reconcilientur: at si reconciliari recusant et, nisi matrimonium celebretur, gravia inde mala imminere videantur, Parochus Ordinarium consulat, qui, habita rerum et circumstantiarum ratione omnibusque perpensis, quae a probatis auctoribus et praesertim a s. Alph. l. 6. Tr. 4. c. 2. n. 34. traduntur, ea declaret, quae magis expedire in domino iudicaverit, exclusa tamen semper Missae celebratione. »

Eadem porro s. Poenit. 15. Jul. 1856. responderat: « posse in tali casu parochum licite assistere matrimonio publici et notorii excommunicati tolerati. Item potest Episcopus, concurrentibus hisee circumstantiis et adhibitis opportunis cautelis, dare Parocho veniam assistendi tali matrimonio. »

2° Quomodo se gerere debeant Episcopi, si qui ex supradictis censura innodati se sisterent, ut sive in sacram. Confirmationis sive Baptismatis patrinum agant? Respondum est ab eadem s. Poenitentiaria 10. Dec. 1860. « Ut in praecedenti. »

3° An possit ss. Eucharistia notorie censura innodatis ministrari, quin prius fuerint, uti par est, cum Ecclesia reconciliati? *Resp.* eadem s. Poenit. 10. Dec. 1860. « Negative. »

Dico: Nunquam licet, ne *materialiter* quidem, Sacramentum simulare. Ratio est, quia omnis simulatio est iniuria et irreverentia gravis in Christum, cui illudit Minister abutendo rebus sacris ab ipso institutis. — Constat etiam ex propositione 29^a ab Innoc. XI. damnata, quae sic iacet: *Urgens metus gravis est causa Sacramentorum administrationem simulandi.* In hac autem damnatione reprobatur etiam simulatio materialis, cum de ea specialiter in hac propositione agatur. — Constat iterum ex auctoritate Innocentii III. c. *De celebrat. Missae*, ubi dicitur quod ille, qui fraudulenter praesumpserit simulare se consecrare, gravius peccat, quam si celebraret in mortali, quia Deo videtur illudere.

32. — QUAER. 5° *In quo praecise consistat simulatio Sacramenti?*

Resp. Non conveniunt Theologi. Aliqui dicunt, eam consistere in eo generatim, quod suscipientes aut alios in errorem inducere potest. *Probabilius* iuxta communem sententiam consistit in appositione ficta formae ad materiam, aut in ficta formae prolotione; seu tunc solum videtur adesse simulatio quando ponitur *ficte* illud, quod *essentialiter* pertinet ad rem, quae simulatur (16), ita ut proximus necessario decipiatur. — Mazzotta, *de Ministro* in fine.

33. **Hinc resolves.** — 1° *Gravissime* peccaret Sacerdos, qui in Missa pronuntiaret verba consecratoria super panem et vinum, intentionem consecrandi excludens. Neque bona fide excusari possunt, qui crassa ignorantia laborantes, et in mortali celebrantes, consecrationem simulant ne sacrilegii rei evadant, etiamsi verba consecrationis omnino omittant.

2° *Graviter* peccaret Confessarius, qui verba absolutionis proferret sine animo absolvendi, etiamsi id ageret ad se facilius expediendum a poenitente *indisposito* et absolutionem instanter petente, aut etiam per gravissimas minas exigente. — Dicunt plures, posse Confessarium in hoc casu dicere: Ego te *non* absolvo... pronuntiando τὸ *non* ita demisse, ut non audiatur a poenitente. Non improbable hoc iudicat S. Lig. n. 59.; sed Confessarius alias voces aut preces potius quam absolutionis formam tunc facile pronuntiare posset; caeterum casus iste fere chimaericus esse videtur.

3° Non simulat autem Sacramentum Poenitentiae Confessarius, qui recitat preces super poenitentem indispositum, ne adstantes advertant, illum sine absolutione dimitti; constat enim apud omnes, quod poenitentes saepe cum sola benedictione dimittuntur, et subinde sine intentione confitendi aut confessionem perficiendi ad sacrum tribunal accedunt. — S. Lig. n. 59. *et alii communiter.*

(16) Dices clarius: *quando ficte* quidpiam ponitur, quod pertinet ad *essentialiam sacramenti*. Haec porro definitio differt a praecedenti, quae multo patet

latius; nam induci per aliquam fictionem potest opinio collati sacramenti, etiam quando nulla forma aut materia fuerit appositae.

4° *Graviter* peccat Sacerdos, qui hostiam non consecratam pro consecrata porrigit etiam *scienti et consentienti*, ut evenit quandoque miseris Sacerdotibus cum complice, qui famae servandae gratia ad sacram mensam accedit. Ratio est, quia sic hostia non consecrata exponitur adorationi tum adstantium, tum ipsiusmet etiam *scienter* recipientis cum reverentia externa, quae idololatriam externam et materialem, et proinde quid intrinsece malum constituit. — S. Lig. n. 61.

5° Tamen iuxta communem sententiam non peccant saltem graviter, qui metu gravi coacti matrimonium inire simulant. Ratio est, quia cum desit voluntarius consensus, iuxta sententiam nunc certam, quae tenet sponso esse huius Sacramenti ministros, deest materia et forma, et proinde non est simulatio Sacramenti, sed tantum simulatio contractus. Aliunde error sufficienter adverti posset ex circumstantiis, et sic deceptio necessaria non adesset (*).

§. III. *De modo Sacramenta conferendi.*

34. — Non satis est, si minister ea, quae ad materiam et formam spectant, diligenter observet; sed omnes S. Ecclesiae leges circa Sacramentorum administrationem studiose servare debet. Curet, ut omnia graviter religiose, et cum fidelium aedificatione perficiat. Caveat, ne propter nimiam celeritatem, aut agendi consuetudinem, vel etiam memoriae defectum quidpiam omittat. Tutius erit generatim, si in precibus recitandis Rituale prae oculis habeat.

35. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *Utrum de praecepto sit usus Ritualis Romani in administratione Sacramentorum?*

Resp. Affirm. Non semel enim declaravit S. Congr. Rit., *Illos solos libros adhibendos et in illis tantum benedictionibus, quae Rituali Romano sunt conformes, nec alios adhibendos esse, dummodo non constet ab hac S. Congr. fuisse approbatos* (S. C. Rit. 7. Aprilis 1832, et 23 Maii 1833. Apud Gardellini 4681.).

Summopere itaque cavendum est, ne adhibeantur formulae benedictionum, quas non constet a S. Congr. Rit. approbatas fuisse. Valde in eum finem proderit consulere recentem editionem Ritualis romani S. Congr. de Propaganda Fide typis curatam, cum *Supplemento* seu collatione benedictionum novarum, quas Pontifex concessit et approbavit.

36. — Nuperrime vero ad hanc quaest. S. C. Rit. propositam: *Etiamsi Ecclesia Cenomanensis sibi de Breviario, et Missali iterum atque iterum, ut libuerit, providere queat, an istiusmodi facultas extendenda sit ad*

(*) Cf. quae habet Ballerini in Opere *Theol. Mor.* vol. IV. Tr. *de Sacramentis in gen.* n. 63. seq.

Pontificale, Caeremoniale Episcoporum, Martyrologium et Rituale romanum; ita videlicet ut praeceptivas praedictorum librorum regulas, tolerante nempe, permittente aut etiam aliter quidpiam statuente Reverendissimo Episcopo, Canonici aliive Sacerdotes possint illaesa conscientia infringere, aut omittere, sicque Reverendissimi Episcopi voluntas his casibus sit pro ipsis sufficiens dispensatio? — respondit S. Congregatio: Negative et amplius (S. C. Rit. 10. Ianuarii 1852.).

37. — **QUAER.** 2° *Quaenam vestes sacrae requirantur ad Sacramentorum administrationem?*

Resp. Secluso casu urgentis necessitatis, *stola et superpelliceum* generatim requiruntur. — Dicitur *superpelliceum*; nam utcumque possit multis in locis usus vigere contrarius, *Rochettus non est vestis sacra adhibenda in administratione Sacramentorum, ac proinde ad ea administranda necessario superpelliceo utendum.* — Sic S. C. Rit. 10. Ian. 1852. in *Cenomanensi*.

Stola autem deferri non debet, nisi in Sacramentorum et sacramentalium confectione, et in actu praedicationis, ubi viget consuetudo, necnon in quibusdam aliis functionibus, prout in Rituali romano praescribitur. Usus autem stolam deferendi ceu signum *iurisdictionis* et praecminentiae, tanquam abusus reprobatur. — Sic *Sacra Congr. Rituum* 10 Septembr. 1816. 11 Septembr. 1847. et 7 Septembr. 1850.

Plura circa modum administrandi Sacramento, ubi de singulis in particulari, agetur.

CAPUT IV.

DE SUBIECTO SACRAMENTORUM

38. — Subiectum Sacramenti dicitur ille, qui Sacramentum suscipit, et est capax effectus Sacramenti.

Subiectum Sacramentorum est solus homo *viator*; quia ut ex S. Scriptura et traditione patet, pro solis hominibus viatoribus Sacramenta instituta sunt. Non omnes tamen homines sunt omnium Sacramentorum capaces. Nam nec mulieres Sacramentum Ordinis, nec pueri, ratione nondum utentes, suscipere possunt Sacramenta Poenitentiae et Extremae Unionis.

Ratio *a priori*, cur solus homo viator sit capax Sacramentorum, est voluntas Christi Domini institutoris Sacramentorum. Ratio autem convenientiae est, quia iuxta ordinem praesentis Providentiae solus homo viator est capax primae gratiae, vel augmenti gratiae; eiusmodi autem non sunt Beati vel animae in purgatorio detentae, quibus iam determinata est mensura gloriae respondens gratiae, quam in vita mortali habuerunt.